

nek és reprezentálhatatlanságának problémáján azzal akarna túllépni, hogy nyíltan szembe fordul a tradicionális elbeszélési módszerekkel, a globális, „nagy” történelem és az „alulnézeti”, „kis” történetek distanciáját tagadja, s fikció–valóság hagyományosan egyszerűnek tűnő elkülönítésének problémáit nyíltan tematizálja. Az *ötös számú vágóhíd* egy traumatikus esemény ábrázolását tűzi ki céljául, s e reprezentáció egyrészt valamivel – az ilyesfajta történések hagyományos elbeszélhetőségével – szemben fogalmazódik meg, másrészt pedig magát a szembenállást, és a történetmondás lehetőségét is problematizálja. A narrátor személyes részvétele a műben, az eseményekre való emlékezés, azok újra-megjelenítése, s az egyéni identitás meg-, illetve újraképzése mintha a közelmúlt feledhetetlen eseményeivel szemben megnyilvánuló történetmondói felelősségről árulkodna, mely egyszerre irányul a tartalomra (a kimondottra) és a formára (a kimondás mikéntjére). Az ábrázolhatatlan ábrázolására tett fenti kísérlet éppen extremitása révén segíthet abban, hogy a későbbiekben akár e módszer segítségével és továbbfejlesztésével a traumatikus történelmi események széles körű vizsgálatát vigyük véghez, majd – optimális esetben – történelem és irodalom kapcsolatát széles körűvé tegyük, és gyümölcsözőbb módon újrafogalmazzuk.

